

1

‘Je bent te laat!’

Ja, dat weet ik ook wel, denkt Kyra, maar ze houdt haar mond.

Ze doet haar jas uit en kijkt naar de oude man die in zijn stoel zit.

Hij bromt nog wat, maar zijn ogen staan vriendelijk.

‘Goede morgen meneer Promes, ik ga gelijk aan de slag.’

Kyra loopt door naar de keuken en pakt de *benodigde* schoonmaakspullen.

Emmer, spons, doekjes en allesreiniger.

Eerst gaat ze de badkamer schoonmaken.

Ze werkt snel, want ze moet *zich houden aan* haar werkschema.

Soms voelt ze zich net een *slaaf*.

Om op tijd klaar te zijn heeft ze maar een kwartier om de woonkamer en de slaapkamer te zuigen.

Dat lukt meestal wel, *desnoods* slaat ze het zuigen onder het bed een weekje over.

Daarna stoft ze de spulletjes af in de woonkamer.

Meneer Promes heeft een verzameling bijzondere stenen en antieke beeldjes.

Vooraf die beeldjes schijnen waardevol te zijn.

Afstoffen vindt Kyra het fijnste klusje om te doen.

Als laatste doet ze de keuken.

Meneer Promes komt de keuken in schuifelen met een brief in zijn hand. Hij komt op het juiste *tijdstip*, want Kyra is net klaar met dweilen.

‘Voorzichtig, meneer Promes. Het is hier glad,
de vloer is nog nat. We gaan naar de kamer.
Moet ik u de brief voorlezen?’
Dat de brief uit Suriname komt ziet Kyra direct aan
de mooie postzegels.

Zijzelf krijgt iedere maand een brief van haar
moeder uit Paramaribo.
Mama beschrijft in geuren en kleuren hoe het
thuis gaat. En Kyra ziet in gedachten hoe oma
op de veranda in haar schommelstoel zit en de
kousenband snijdt voor het eten.
Hoe haar broertjes Marwin en Winston buiten
spelen op het veldje achter het huis. Natuurlijk
rennen ze achter een bal aan.
En dan de baby’s van haar grote zus Maurena.
In augustus is Maurena bevallen van een tweeling.
Kyra heeft foto’s van de meisjes boven haar bed
hangen. Ze lijken als twee druppels water op elkaar,
ze zijn zo schattig!
Maurena heeft een paar jaar geleden in Nederland
eerst een mbo- en daarna een hbo-diploma gehaald.
En nu werkt ze in Suriname in een opvanghuis voor
moeders en kinderen als *sociaal-maatschappelijk*
werker. Mama past op de tweeling als Maurena
naar haar werk is.

De brieven van mama wil Kyra altijd eerst snel
doorlezen, gewoon om te weten wat voor nieuws ze
heeft.
Daarna gaat ze op haar bed liggen en leest ze de
brief nog eens rustig over.

Ze snuift via de brief de geur van mama op en dan droomt ze weg.
Dat voelt fijn en warm vanbinnen.
Maar denken aan thuis doet ook pijn.
En soms is de pijn vanbinnen zo erg, dat Kyra een paar dagen ziek van verdriet is.
In zo'n *periode* van heimwee voelt ze zich heel erg alleen.
Eigenlijk wil ze dan niets meer.
Ja, ze wil dan weg uit dit koude land en gewoon weer terug naar huis.
Maar ze weet ook dat *in de loop van* de week de pijn langzaamaan weer wegtrekt.
En ze wil hier haar diploma halen, net zoals Maurena dat heeft gedaan.

'Ja, kijk ik geloof dat hier iets bijzonders staat.'
Meneer Promes haalt een dun velletje luchtpostpapier uit de envelop. En een foto.
Zijn hand bibbert een beetje.
De foto valt op de grond en Kyra bukt om de foto te pakken.
Ze wil de foto al teruggeven, als haar oog op iets valt.
Een rode vlek, op een verder wat grijsig plaatje.
Maar meneer Promes grist de foto uit haar hand, zonder dat ze goed heeft kunnen zien wat er op staat.
Hij stopt de foto in de binnenzak van zijn jasje.
Ze kijkt verbaasd, zo kent ze meneer Promes niet.
Over het algemeen is hij rustig en bedachtzaam, traag en bibberig zoals oude mensen zijn.

Meneer Promes doet alsof er niets gebeurd is.
'Kom kind, ik heb je hulp nodig.
Hier staat iets geschreven en ik kan het niet lezen
met mijn oude ogen.
Lees eens voor wat daar staat.'
Hij geeft haar de brief en wijst wat ze moet lezen.
De brief is met vulpen geschreven in een mooi
gelijkmatig handschrift.
Enkele regels zijn nat geworden en niet zo
makkelijk leesbaar omdat de inkt is uitgelopen. Het
lijkt wel door druppels van tranen.
Maar Kyra kan toch ontcijferen wat er staat en
leest met rustige stem:

*'Het zou mij intens gelukkig maken om de
spullen persoonlijk aan je te kunnen overhandigen.
Dierbare Edgar, kom naar me toe en neem wat je
toebehoort in ontvangst.
De vlucht is geboekt. Ik verwacht ...'*

Kyra wil verder lezen.
Maar weer grist meneer Promes de brief uit haar
hand.
'Dank je wel. Nu weet ik wat Amélie van me wil.'
Kyra begrijpt er niets van.
Ze zit wat ongemakkelijk op de bank, met meneer
Promes naast haar.
Hij vouwt de brief weer op.
'Gaat u binnenkort naar Suriname?', vraagt ze
voorzichtig.
Ze kijkt ondertussen op haar horloge, want ze moet
de tijd in de gaten houden.

Straks krijgt ze problemen als ze te laat bij haar volgende cliënt komt.
Meneer Promes ziet dat Kyra zenuwachtig naar de klok kijkt.
Hij staat langzaam op.
‘Nee kind, ik ben te oud om te reizen.
Ik ga in geen *geval* meer vliegen en Amélie wil niet hiernaartoe komen.
Maar ik bedenk nog wel wat. Ga jij nu maar, het is tijd.’
Meneer Promes schuifelt richting de voordeur.
Kyra pakt haar jas en loopt met hem mee.
Onverwacht pakt meneer Promes haar arm.
Kyra schrikt, het doet zelfs een beetje pijn en ze trekt voorzichtig haar arm los.
Meneer Promes strijkt dan even langs haar arm en kijkt haar met warme blik aan.
‘Misschien kun jij wel in mijn plaats gaan?’, fluistert hij.
Kyra begrijpt niet wat hij bedoelt.
Maar meneer Promes heeft de deur al geopend en duwt haar zachtjes naar buiten.